

**ПРОБЛЕМА ЖИТТЄТВОРЧОСТІ ОСОБИСТОСТІ
В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ:
СОЦІАЛЬНО-ФІЛОСОФСЬКИЙ АСПЕКТ**

Шанідзе Н. О.

Національний технічний університет «ХПІ», м. Харків

Сучасна соціально-філософська думка вводить до антропологічного аналізу категорію життєтворчості, як вищого прояву сутнісних сил, життєвого та творчого потенціалу особистості. Вона може розглядатися як духовно-практична діяльність людини, спрямована на свідоме, самостійне й творче проектування та здійснення власного життя. Інформатизація суспільних відносин змінює процес соціалізації особистості, додаючи з одного боку нові форми наслідування соціальних фактів, а з іншого, стандартизує життєві шляхи. Життєтворчість передбачає свідоме й цілеспрямоване ставлення до головних вузлових життєвих проблем, характерних для кожного етапу життєвого шляху особистості, розглядається як спосіб життя людини, що відрізняється характеристикою існування людини як істоти, яка відтворює сама себе. Життєтворчість особистості у всезагальному сенсі може розглядатися, як проектування та здійснення особистістю власного життєвого шляху. Згідно із екзистенціально-онтологічною ідеєю створення для цього потрібна ідея, образ, що передує існуванню, сутність, яка випереджає існування, а також наявність свободи вільного вибору. Розвиненість особистості визначається тим вище, чим більш самостійний вибір вона здійснює. Якщо особистість повністю сприймає готові, запропоновані суспільством життєві шляхи та некритично втілює, здійснює їх, то такий спосіб не вмщує в собі рефлексії та є тільки репродуктивним, пасивним. У протилежність цьому існує інша форма поведінки, яка потребує вищої здатності до рефлексії та відповідає активному типу життєтворчості, це вже не наслідування, а відкриття. Різноманіття інформації ускладнює її усвідомлення, а пізнання носить поверховий, ознайомлювальний характер, що зводить життєтворчість до простого відтворювання інформації, якщо особистість визнає інформацію керуючим елементом системи. Для успішної реалізації життєтворчості у інформаційному суспільстві життєтворчість повинна розглядатися як головна керуюча система, а життєвий шлях та спосіб життя – керована частина системи. Обидві частини системи перебувають також у взаємозв'язку і єдності із природно-соціокультурним та інформаційним середовищем.